

РЕШЕНИЕ

№ 40070

гр. София, 01.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **8453** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 84, ал. 3 от ЗУБ.

Производството е образувано по жалба на Д. Г., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., адр. [населено място], [улица] срещу Решение № 4020/10.07.2025 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2 и 4 от ЗУБ, на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди незаконосъобразност на решението, поради противоречието му с материалния закон. Моли отмяна на решението.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Прокуратурата не взима становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Обжалваното решение е постановено във формата и от органа по чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, поради което е валидно.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ [статут на бежанец](#) в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се

ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила вх. № ПМЗ-ВР-1073/16.04.2025 г. пред ДАБ при МС. ДАБ при МС е провела процедура по 63а от ЗУБ, като е поканила и провела интервю с жалбоподателя, събрала е и други писмени доказателства във връзка с произнасяне по молбата. Правилно е обжалваното решение, което съобразява, че за жалбоподателя не са налице основанията по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, защото видно от отговорите по интервюто, той не заявява, че е обект на преследване по признаците по чл. 8, ал. 1 то ЗУБ. Жалбоподателят посочва, че той е бежанец от политическата обстановка в И., като кюрд и помагач на кюрдска националистическа организация, обявена от режима в И. за терористична. Напуснал И. през Турция, където е останал два дни. Посочва, че е влязъл в България незаконно, за да се насочи към Румъния и от там към Б.. Твърди, че като помагач на кюрдската националистическа организация, която се борила за правата на кюрдите в И., срещу него имало издадена заповед за арест в страната му на произход, но никога не у бил виждал, доколкото това станало след като напуснал И.. За заповедта разбрал от разговор със семейството си, което било в И.. В проведеното открито съдебно заседание от 12.11.2025 г. адвокатът на жалбоподателя направи изявление за установяване на твърдяното наказателно преследване срещу доверителя му в И. чрез Министерство на външните работи. На това искане, обаче, жалбоподателят се противопостави, поради което не беше направен опит за установяване на наказателното преследване. Така, и при липсата на каквито и да било други доказателства, този факт остава недоказан по делото. Предвид това, и предвид материалите по делото, правилно административният орган стига до извод за неоснователност на молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец, поради недостоверност на представената бежанска история. Този извод се прави и във връзка с установените факти, че жалбоподателят влиза нелегално в България и се предава на властите едва във вътрешността на страната, след като е задържан. Не отрича, че целта му е Румъния и от там да се отправи към Б.. В този смисъл, няма данни за личностно преследване, като в представената бежанска история не се открива личен мотив. Правилни са изводите на административния орган, че общата обстановка в И. не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Не се откри наличие на критериите за преследване спрямо жалбоподателя по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Както се установи, твърденията на жалбоподателя за преследване от властите в И., поради принадлежност към терористична групировка, която видно от приложените по делото справки за И. на ДАБ-МС е преследвана от властите, не се доказаха. Самият жалбоподател посочва, че преди напускане на И. е имал добър и спокоен живот.

Що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че е кюрд и неговите проблеми са като тези на всички кюрди – не се разрешава говорена на майчин език, липса на равни права, правилно административният орган тълкува § 70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН. Съгласно посочения текст, самата принадлежност към определена етническа група обикновено не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец. И това, при положение, че жалбоподателят не посочва, че е бил обект на индивидуално преследване, като кюрд. Ето защо, няма основание да се приеме, че жалбоподателят не може да се завърне в И..

Предвид изложеното, следва да се приеме, че правилно административният орган приема, че жалбоподателят не е имал намерение да получи международна закрила в България. По-конкретно, жалбоподателят се е предал на властите едва след задържането му след незаконното му влизане в България, като посочва, че целта му е Румъния и от там да се отправи за Б.. И всичко това, на базата на липса на всякакви доказателства за личностно преследване в страната му на произход. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ **хуманитарен статут** се предоставя на чужденец,

който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. По-горе се посочи, че по отношение на жалбоподателя липсват критериите по т.т. 1 и 2. Що се отнася до критерия по т. 3, „тежки посегателства“ възпроизвеждат чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Правилно с обжалваното решение се приема, че в случая се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на европейските общности по тълкуването на чл. 15 от ДИРЕКТИВА 2004/83/ЕО НА СЪВЕТА от 29 април 2004 година, които се прилагат във връзка с чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, поради самия факти на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Правилно с обжалваното решение е прието, че спрямо жалбоподателя не са налице сериозни и потвърдени заплахи, налични към момента на процедурата, за да се счита, че ако се завърне в държавата си по произход И., той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, именно поради установеното позициониране на военния конфликт в отделни части на страната и характеризиращ се със спорадични ограничени военни сблъсъци и относително много нисък дял на цивилни жертви. Ето защо, правилно административният орган съобразява на база на данните от справката за положението в И., че в държавата не съществува вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата ѝ територия и по характер, визиран в горесцитираните норми. Положението в страната следва да се оцени като несигурно и напрегнато, но то не следва да се оценява като повсеместно и безогледно. Инцидентите не са от естество да предизвикат масов ефект.

В процедурата по чл. 63а от ЗУБ, и по-конкретно, в проведеното интервю, жалбоподателят заявява, че бяга от военния конфликт в С. и от опасността да бъде заставен да служи в армията, която ще участва в този конфликт. Следва да се вземе предвид, че в наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на ВКБООН през 1992 г., в глава V, „В“ е дадено тълкувателно определение за дезертьори и лица, които се отклоняват от военна служба. В С. военната служба е задължителна и дезертирането се счита за криминално престъпление, но не се счита за преследване. Лице което е дезертирало или избягало от военна служба просто от неприязън към военната служба или страх от участие в сражение, не е бежанец. Съществуват, обаче, и случаи, при които необходимостта от изпълнение на военната служба, е единствената причина да се иска статут на бежанец, т.е. когато лицето докаже, че изпълнението на военната служба за него би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или валидни съображения на съвестта. По делото тези не се доказаха. Жалбоподателят декларира, че е политически неангажиран и не заявява, че отказва да служи в армията поради религиозни разбирания. Не се констатират и морални убеждения или съображения на съвестта, които да му попречат да бъде мобилизиран.

Следва да се обърне внимание на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, според която хуманитарен

статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Тази разпоредба дава възможност на приемащата държава да предостави хуманитарен статут на чужденец, когато за него не са налице общите критерии по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, но са налице други критерии от общохуманитарен характер. Такива биха могли да бъдат например нужда от лечение, епидемии в страната на произход, както и др.под. По делото не се установиха такива факти за жалбоподателя. Не се доказаха и другите алтернативи по чл.чл. 8 и 9 от ЗУБ за предоставяне на международна защита. В заключение следва да се посочи и това, че жалбоподателят посочва, че той е бежанец от И. през Турция, където е останал два дни. Няма никакви основания да се приеме, че има основателни причини да се счита, че жалбоподателят няма да бъде допуснат отново на територията на Турция и че не би бил защитен от властите, ако поиска закрила. През април 2013 г. А. приема всеобхватен, насърчен от ЕС „Закон за чужденците и международната закрила“, който установява специална правна рамка за убежището в Турция и потвърждава задълженията ѝ към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. Според Върховния комисариат за бежанците на ООН, „... европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство в областта на убежището, благодарение на тази реформа ...“. Предвид това следва да се приеме, че жалбоподателят се ползва с особения статут на временна закрила в Турция. Ето защо, правилно Турция следва да се определи, като трета сигурна държава по смисъла на §1, т. 9 от ДР на ЗУБ. Посоченото разкрива характеристиките на лице – икономически мигрант. Това е допълнително основание за отхвърляне на молбата му за предоставяне на международна закрила на основание чл. 13, ал. 1, т. 14 от ЗУБ.

Предвид изложеното до тук следва да се приеме, че в рамките на цялостно изследване на фактите и обстоятелствата по реда на чл. 35 от АПК, освен интервюто с жалбоподателя, административният орган е приобщил по преписката и справки относно политическата и икономическата обстановка в И. на Дирекция „МЕЖДУНАРОДНА ДЕЙНОСТ“ при ДАБ при МС, както и справки от други администрации – МВР, ДАНС. Това разкрива всеобхватно и детайлно изследване на релевантните за издадения административен акт факти. Спазено е изискването на чл. 35 от АПК.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът приема, че жалбата следва да отхвърли.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на И., адр. [населено място], [улица] срещу Решение № 4020/10.07.2025 г. на Председателя на ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ ПРИ МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.